

Sygn. akt VI U 2354/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania **P. K.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.**

z dnia 19 czerwca 2013 r. znak (...)

w sprawie: **P. K.**

przeciwko: **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych**

Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu P. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 18 maja 2013 roku do 17 maja 2014 roku;

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2354/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227), odmówił przyznania ubezpieczonemu P. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż Komisja Lekarska ZUS nie ustaliła niezdolności ubezpieczonego do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, który wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż jego aktualny stan zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego organ rentowy wniosł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony P. K. posiada wyuczony zawód elektromontera . Wykonywał zawód montera maszyn, zaś od 1986 roku do lutego 2013 roku pracował jako kierowca autobusu (...).

W dniu 4 kwietnia 2013 roku ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony posiada wymagany okres ubezpieczenia. Do dnia 17 maja 2013 roku pobierał świadczenie rehabilitacyjne. Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach uznali ubezpieczonego za osobę zdolną do pracy.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania powyższych orzeczeń Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: neurologa, kardiologa, okulisty, specjalisty medycyny pracy.

Biegli lekarze sądowi w wydanej w dniu 26 listopada 2013 roku opinii rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią szyjną od C1-C6 oraz odcinka L-S z dyskopatią L4-L5 z okresowym zespołem bólowym szyjno barkowym lewostronnym;
- nadciśnienie tętnicze z angiopatią nadciśnieniową i z napadowym migotaniem przedsionków;
- torbielowatość nerek w okresie dalszej obserwacji;
- cukrzyca typu II.

Zdaniem biegłych lekarzy sądowych stan zdrowia ubezpieczonego czyni go obecnie okresowo częściowo niezdolnym do pracy, czego przyczyną są wskazane w opinii schorzenia utrudniające ubezpieczonemu bezpieczne prowadzenie pojazdów. Zdaniem biegłych ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 marca 2013 roku na okres jednego roku. Wobec powyższego biegli nie podzielili orzeczeń wydanych przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS. Podstawą wydanej opinii sądowo-lekarskiej była ta sama dokumentacja medyczna, jaką dysponował organ rentowy w toku prowadzonego postępowania orzeczniczego.

Organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do powyższej opinii sądowo-lekarskiej, w związku czym w dniu 28 stycznia 2014 roku została wydana uzupełniająca opinią sądowo-lekarska. Biegli w opinii wskazali, że ubezpieczony w 2010 roku operowany był z powodu dyskopatii wielopoziomowej szyjnej, zaś w 2012 roku operowany był z powodu dyskopatii kręgosłupa odcinka L-S. Po drugiej operacji otrzymał sześć miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego, które nie spowodowało w znaczącym stopniu ustąpienia dolegliwości bólowych kręgosłupa. W ocenie biegłych ubezpieczony nie może aktualnie wykonywać pracy jako kierowca ciężkich pojazdów przewożących pasażerów, którą wykonywał przez ostatnie 27

lat. Nagłe ruchy wykonywane w trakcie jazdy, wstrząsy, stałe napięcie psychiczne, ażeby nie spowodować wypadku, nie pozwalają ubezpieczonemu na dalszą pracę jako kierowcy autobusu. Do powyższych schorzeń dołączyło migotanie przedsionków i choroba nadciśnieniowa, które łącznie powodują u ubezpieczonego częściową niezdolność do pracy na okres jednego roku.

Po zapoznaniu się z opinią uzupełniająca wydaną przez biegłych, pozwany organ rentowy nie zgłosił do niej żadnych zastrzeżeń.

-dowód; opinia biegłych k. 15-16 akt sądowych, opinia uzupełniająca k. 35 akt sądowych

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt. 2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie między innymi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Pięcioletni okres winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej

(art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy)

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 w/w ustawy). Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 ustawy emerytalno-rentowej, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy uwzględnił wydaną przez biegłych opinię podstawową i opinię uzupełniającą. Sąd uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Opinie biegłych zostały szczegółowo uzasadnione, a ponadto wnioski w nich zawarte nie nasuwały wątpliwości co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, przy czym na uwagę zasługuje, iż pozwany organ rentowy po zapoznaniu się z opinią uzupełniającą wydaną przez biegłych nie zgłosił do niej żadnych zastrzeżeń.

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy - w tym zwłaszcza opinie biegłych sądowych, uznał że odwołanie

zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając ubezpieczonemu prawo do świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy od daty zakończenia pobierania przez niego świadczenia rehabilitacyjnego na okres orzeczony przez biegłych sądowych.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna ocena stanu jego zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.